

effektiv, fordi det er et forpligtende samarbejde, man har. Det er ikke en superstat, det er heller ikke en FN-organisation. Det er noget lige præcis derimellem, som er skræddersyet, som passer til den europæiske historie, til det europæiske aktuelle politiske billede og til vores ambition.

Om globaliseringen er der kun at sige, at den er der, uanset om vi har sagt ja eller nej, og jeg synes, at vi i vores bestræbelser i forhold til globaliseringen skal kunne samles om at hjælpe den danske befolkning til at klare den udfordring, der ligger dér. Det handler om at have evnen til skifte job flere gange end tidligere, og det handler om at undgå, at folk bliver smidt af i svinget. Det skal vi hjælpe hinanden med.

Må jeg om kompetencekataloget bare komme med en ekstra bemærkning. Hr. Peter Duetoft var inde på begrebet forfatning, og jeg skal bare lægge til – jeg ved, at flere har været inde på det samme, både Venstres leder og Det Konservative Folkepartis leder – at ordet forfatning jo har en bestemt klang i Danmark, mens det har en anden klang i Tyskland eksempelvis.

Forfatningen i Tyskland blev jo bragt i anvendelse umiddelbart efter krigen, da man ville sikre sig, at nazismen aldrig nogen sinde mere skulle kunne samle centralmagten. Og derfor kom den tyske forfatning i virkeligheden til at omfatte den arbejdsdeling, vi taler om i europæisk politik. Jeg tror ikke, at der er mange forfatninger, der i sig har indbygget, at centralregeringen har så meget magt, og Länderne har så meget magt. Men det var jo den grundlæggende idé for at undgå, at det hele igen samledes centralt.

Derfor er det vigtigt at forstå, at den europæiske diskussion om en forfatning ikke er en grundlovsdiskussion, men i meget høj grad i virkeligheden handler om, hvordan vi i EU kan få noget, der er enklere og mere gennemskueligt for folk – en bedre traktat, en enklere traktat – og hvordan vi kan opdele arbejdsopgaverne, så menneskene i Europa kan se: O.k., det er altså ikke mere end så meget, vi skal samles om at løse, men det skal vi til gengæld også, og så er resten et nationalt anliggende.

Omvendt skal vi passe på, at det, vi skal løse, ikke bliver så fastlåst, at hvis der kommer en ny opgave, så kan vi ikke påtage os den. Og her vil jeg bare minde om, hvordan den europæiske diskussion var for 10 år siden. Jeg tror, at for 10 år siden var der ingen, der havde forestillet sig, at vi i Europa skulle prøve at løse flygtninge-

problemer og visaproblemer, menneskesmugling og den slags. I dag betragter vi det som noget mere eller mindre naturligt, naturligvis under fuld respekt for vores forbehold.

Jeg vil bare erindre om den historiske dynamik, også som en eftertanke, når vi skal til at tegne stregerne og tegne løsningerne til en arbejdsdeling.

På indenrigspolitikfronten vil hr. Peter Duetoft gerne kippe med flaget, når det gælder betragtningerne vedrørende det rummelige arbejdsmarked, seniorpolitikken og integrationsarbejdet. Det er utrolig vigtigt og skal understreges.

Til fru Elisabeth Arnold: Også en tak for meldingerne om, at vi vil en anden model end den amerikanske. Vi er i virkeligheden i færd med i de her år at svare på Jean-Jacques Servan-Schreibers »Le Défi américain« eller »Den amerikanske udfordring«. Vi er ved at finde vores svar som alternativ til den amerikanske konkurrence.

Tanken om at bruge nærhedsprincippet mere offensivt skal jeg placere i den diskussion, jeg var inde på før, og jeg tror, at vi skal huske hinanden derpå.

Jeg vil blot lægge til fru Elisabeth Arnolds betragtninger, at det er jo egentlig ærgerligt, når alle de andre landes folk er ved at nå hen i retning af den velfærdsstat, som vi synes vi er ene om, og som vi i virkeligheden måske ikke er ene om, så bliver vi pludselig i tvivl. Jeg mener: Mit gamle billede er jo, at i Øst- og Centraleuropa har de prøvet den ene model, den topstyrede kommunisme, i Sydeuropa har de prøvet fascismen, i Margaret Thatchers tidligere herredømme har de prøvet hendes system. De har alle sammen sagt nej.

Nu nærmer Europa sig en velfærdsstatmodel, som ikke ligger langt fra vores, skulle vi så tvivle på os selv? Jeg synes det ikke. Og jeg kan også mærke, at der er bred forståelse for, at vi bør kunne holde fast ved den.

Så havde hr. Keld Albrechtsen et højt stemmeleje. Det har hr. Keld Albrechtsen jo ofte. Jeg vil sige: Tag det nu roligt, tag det roligt, det skal nok gå alt sammen. Nejet den 28. september var ikke hr. Keld Albrechtsens nej. Nejet den 28. september var heller ikke et nej til det billede, som hr. Keld Albrechtsen prøvede at tegne af Europa undervejs gennem folkeafstemningsperioden. Det var det altså ikke, for det billede er jo ikke billedet af virkeligheden.